

Zóo gaat van ouds in BAAK het dagelijksche leven.
Zóo triomfeert natuur in d'ongerepte dreven.
Zóo heerscht daar elk seizoen, zelfs in den winter, feest,
En zoo blijft BAAK getrouw aan d'echten Baakschen geest.
Maar wat dan, als op BAAK éen van de drie bewoners
Feesteert en gasten heeft? Wie kent iets blijders, schooners
Dan 't gulle wellekom, waarmede de Ooms van Baak
Èn nicht èn neef èn vriend onthaalden al zoo vaak? -
En nu, op d'eersten Mei, zou nù die vreugd niet stijgen?
Oom Antoon - neen, mijnheer, mijn Muze zal 't niet zwijgen!
Oom Antoon, hij verjaart, en niet maar zoo gewoon,
Maar, tachtig Lente's jong, zit hij vandaag ten troon,
Als d'oudste van 't geslacht der HELMICHS, en met eere!
Wie bracht het ooit zóo ver van àl de Baaksche Heeren?
'k Zeg tachtig, maar 'k bedoel: hij 's viermaal twintig jaar,
Hij repeteert zijn jeugd maar telkens, wonderbaar!
Dat kan niet iedereen; dat is de kunst der kunsten,
En van dit Paradijs de heerlijkste aller gunsten!

Maar wie dan ook is méér met dees natuur vertrouwd
Dan hij die glundert nu zijn kroonjaarstatie houdt?
Wie sloop geneger en stiller langs de bloemen
Dan hij die iedre bloem bij haren naam kan noemen?
Wie heeft geduldiger den eigen aard bespied
Van bloem, gewas en kruid en boom en oeverriet?
Hoe heeft hij 't àl verzorgd van de eerste teedre stekjes
Tot vollen zomerbloei! Hoor, hoe de leeuwenbekjes,
Hoe nagelkruid, jasmijn en blauwige akolei,
Hoe weedrik, dotterbloem, omgond van wesp of bij,
En pronkend in de zon, of schuw voor scherpe netels,
Hem hun verborgen kracht verklapten, als de zetels
Van heulsap, tegengif en heilzame artsenij!
Dat was het rijk gewin van 't zoet en vroom gevrij
Van onzen Feesteling met al die preutsche maagden,
In kleur'ge zij gedost, die 't meest zijn hart behaagden,
En die hij, frisch en fier, in 't harteknoopsgat stak,

Waar 'n ander om een vrouw zijn hart aan stukken brak.
Ook was Oom Antoon vriend van 's hemels lieve vogels,
Geen doel voor zijn flaubert en domme looden kogels,
Maar bron van levensvreugd door hun fluweelen zang,
Hun vorm- en vederpracht, hun voetspoor, vlucht en gang.
Mijn Muze, zwart op wit, bedoelend slechts een wekster
Van heuglijkheen te zijn, dreigt op een kakelende ekster
Te lijken, nu ze op àl, waardoor Oom Antoon straalt,
Met haren langen adem zijn eeredisch onthaalt.
Zij klapt maar, klapt maar voort haar ongekorte vlerken,
Vliegt met de vogels mee door alle zilverberken,
En heeft, gelijk het schijnt, voor 't nuttigste geen blik;

Ik onderbreek haar dus en overtuigd vraag ik:
Stond voor de vruchtenteelt niet 's feestlings hart geopend?
Hij zwoegde zwaar en taai, op gouden oogsten hopen,
Dwong schorren grond met spade en goeden mest
Tot vruchtbaarheid, en zie: was zijn fruit niet het best?
Hij kweekte fijner goed dan schapenpimperellen!
Ja, peren, zacht en malsch – dat kan ik U vertellen -
Als boter; bellefleur, zoo groot en rood en rond
Als die van Eva! hè! 't sap loopt mij uit den mond!
Om nog van goudreinet en gelen pruim te zwijgen,
En wat er verder lokt tusschen de najaarstwijgen!
O perzik blozerik, o druiven koel en blauw,
Ik word te sterk bekoord, als Adam; 'k ga maar gauw!